

Prologue

You are my dream.

69 ปีก่อนคริสตกาล

“นี่ข้าฝันอยู่ใช่หรือไม่” ริโอนำรำพึงรำพันเป็นคำถามซึ่งนางรู้คำตอบดี

รอบกายนางคือห้องนอนอันคุ้นเคย พื้นผนังทำจากศิลา ประดับด้วยผ้าม่านผ้าทอจากแดนไกล เตียนนอนหินอ่อนปูทับด้วยพรมขนสัตว์สีขาว แต่เหตุที่นางมั่นใจว่านี่คือความฝันคือ หนึ่ง นางเข้านอนแล้วสอง นางไม่แต่งกายเต็มรูปแบบเช่นนี้ ยกเว้นยามออกนอกบ้านเพื่อเข้าร่วมพิธีสำคัญ

สาม... ในห้องนอนของนางมีเคยมีบุรุษย่างกรายเข้ามามาก่อน

“ควรจะเป็นความฝันของข้ามากกว่า” คำตอบเต็มไปด้วยความประหม่า ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยความปลื้มปิติ “หากมิใช่ความฝัน ข้าคงไม่อาจพบท่านหญิงสูงศักดิ์เช่นท่านตามลำพัง”

สายตาเกิดทวนของเขาทำนางตกประหม่าสะเทือนอายุ นึกยินดีที่ตนอยู่ในเครื่องแต่งกายหรูหรางดงาม สวมชุดทูนิก้าผ้าไหมสีขาว ผมสีแดงเพลิงม้วนเป็นเกลียวเกล้าไว้ครึ่งศีรษะและรัดด้วยเส้นไหม ปล่อยที่เหลื่อระบำแล้วโรยผงทองคำเคลือบระยิบระยับ เข้ากับเสื้อคลุมเพลลาปักด้ายทอง ประดับประดาตั้งหู ลำคอ ต้นแขน และข้อมือด้วย

เครื่องประดับทองฝังทับทิมซึ่งมารดามักจะกล่าวว่ามันดูคาดเกินไป ไม่เหมาะกับสตรีชนชั้นสูงที่ยังไม่ออกเรือน อาจทำให้บิดาหาคู่ครองที่เหมาะสมให้นางไม่ได้ แต่นางชื่นชอบเครื่องประดับเหล่านี้ยิ่งนัก เพราะพวกมันทำให้นางรู้สึกว่าคุณมีใช้สตรีอ่อนแอไร้ความคิดเช่นที่บิดามารดาอยากให้เป็น

“หากนี่เป็นความฝัน เจ้าไม่ยอมเข้าใกล้ข้ายิ่งขึ้นหรือหรือ”
เมื่อเป็นความฝัน นางยอมทำทุกอย่างได้ตามหัวใจต้องการ

ชายกึ่งแปลกหน้าทำตามคำสั่งของริโอน่า เขาขยับเข้ามาใกล้ นางและใกล้แสงไฟ ร่างสูงมีเพียงผ้าฝ้ายเนื้อหยาบพันรอบเอว ขับแน่น กล้ามหน้าอก หน้าท้อง และช่วงขาขาว ผิวกายคล้ำเข้มสะท้อนแสงไฟ แต่ไม่สดใสเท่าเส้นผมสีทอง ลอนคลิ่นของมันที่ยาวเลยบ่างดงาม เทียบเท่าทองคำ ทว่ายังเทียบไม่ได้กับดวงตาสีน้ำเงินดูจโพลินล้ำค่า

ริโอน่าเคยพบชายคนนี้โดยบังเอิญเมื่อหลายวันก่อน ตอนนั้น เขาทั้งผอมแห้งและสกปรก แตกต่างจากคตินี้ที่ร่างกายของเขาสะอาด สะอาดเต็มไปดด้วยมัดกล้ามเนื้อ ตรงข้ามกับรูปร่างผอมบางซีไรค์ของคู่มั่น จากตระกูลขุนนางที่ริโอน่าเคยพบปะพูดคุย แต่ไม่ว่าเขาจะผอมแห้งหรือกำยำ ใบหน้าของเขากลับติดตรึงในใจให้นางหวนคิดถึงมิรู้วาย อาจเพราะดวงตาสีน้ำเงินเข้มของเขาที่ทำให้นางนึกถึงท้องฟ้าหน้าหนาวอันเสียบเหงาอ้างว้าง ดวงตาที่ไม่ว่ารูปร่างของเขาจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร มันก็ไม่เคยเปลี่ยนตาม

“เจ้ามาที่นี่เพราะต้องการสิ่งใด” นางคาดหวังให้เขาร้องขอสิ่งเกินเอื้อม แต่เขากลับส่ายหน้า

“ข้ามีต้องการสิ่งใด ข้าเพียงอยากพบท่าน”

สายตาของเขาก่อนหน้านางอยู่สูงยิ่งกว่าดวงจันทร์บนฟากฟ้า ส่งผลให้ริโอน่าโยนความยับยั้งชั่งใจสุดท้ายทิ้งไป

“แต่ข้าต้องการให้เจ้าสัมผัสข้า...” มือของริโอน่าเคลื่อนไหวไป

พร้อมกับคำพูด ปลดเครื่องแต่งกายที่บดบังผิวเนื้อออกจากร่างเพื่อให้เขาทำตามที่นางต้องการได้ “ให้ทั่วทั้งตัว”

ดวงตาของเขาเบิกกว้าง แต่ปากไม่เอ่ยคัดค้านสักคำ เป็นการเพิ่มพูนความกล้าแกริโอน่า มือขาวผ่องยกขึ้นก้มเรียกหา ขณะที่กายถอยหลังไปนั่งอยู่ริมเตียง สูงพอเหมาะให้เขาคुकเขาลงตรงเบื้องหน้าของนาง เขารับรู้ถึงสิ่งที่นางต้องการให้ทำก่อนนางจะทันได้พูดด้วยซ้ำ

เขาปลดผ้าพันรอบเอวออกเผยส่วนแกร่งกร้าวใหญ่โต แต่กิริยาเต็มไปด้วยความนบนอบ ยอบกายลงคุกเข่า แล้วเลือกสัมผัสส่วนที่อยู่ต่ำสุดของร่างกายนางด้วยท่าที่บูชา มือใหญ่ทั้งสองยกเท้าขวาของนางขึ้น จูบประทับแผ่วเบาใต้นิ้วเท้า แล้วค่อยๆ พรหมจูบไปทั่วจากอุ้งเท้าไปถึงแนวโค้งด้านหลัง

ความอบอุ่นอุ่นขึ้นเชื้อหยาบระคายทำให้ทั้งร่างของริโอน่าอ่อนโยบ นางปล่อยกกายเอนลง ใช้ศอกทั้งสองยันลงบนพรหมขนสัตว์รูปเตียง เอ่ยปรามเขา

“มันสกปรก”

“ไม่มีเลยสักนิด ไม่มีส่วนใดของท่านสกปรก เท้าของท่านไม่ควรเดินบนพื้นดิน ไม่ควรสวมรองเท้าหนังกว้าง แต่ควรประดับด้วยไหมทองระหว่างเหยียบย่างบนก้อนเมฆ”

คำพูดของเขาจริงจังเกินกว่าจะเป็นเพียงคำเียนยอ ริโอน่าจึงให้รางวัลด้วยการยกเท้าขวาพาดปากกว้าง กดสั้นเท้าลงเหนี่ยวเขาให้เข้าใกล้ยิ่งขึ้น

“เช่นนั้นเจ้าควรชื่นชมส่วนอื่นๆ ของข้าด้วย”

เขาไม่ปฏิเสธคำสั่งของนางเช่นเคย เพียงแค่หันไปจูบข้อเท้าเพรีวบางแล้วลากไส้ริมฝีปากผ่านร่อง ข้อพับ จนมายังต้นขาด้านใน ริโอน่าถูกสูบเรียวแรงจนอ่อนระทวย แต่ยังมีนัยน์ข้อศอกพุงงตัวเอาไว้เพื่อมองการเคลื่อนไหวของเขา พบว่าดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้นเหลือบแล

มายังจุดกึ่งกลางของกายนางหลายรอบ ทว่าไม่ขยับมาใกล้ เพียง
จุมพิตวนเวียนไประหว่างขาทั้งสองข้าง

“เจ้ามองทำไม อยากสัมผัสหรือ”

“ข้า...” เขาไม่เอ่ยคำว่าอยาก แต่กลับพูดสิ่งที่คิด “ท่านเหมือน
เปลวเพลิง”

ริโอนำเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร เส้นผมของนางเป็นสีแดงเพลิง
เช่นเดียวกับเส้นขนตลอดร่าง รวมถึงจุดสามเหลี่ยมที่เขาไม่อาจละ
สายตา แม้จะเป็นสตรีพรหมจารี แต่นางเกิดในยุคสมัยที่ไร้การเหนี่ยว
รั้งทางเพศ จึงรู้ว่าบุรุษและสตรีปฏิบัติต่อกันเช่นไรยามมีความต้องการ

“ข้าก็รู้ดีที่ว่าตนกำลังลุกไหม้ด้วยไฟ และปรารถนาให้เจ้าเผา
ไหม้ไปพร้อมกัน”

หากริโอนำคาดหวังจะให้เขากระโจนใส่คงผิดหวังไม่น้อย แต่สิ่ง
ที่เขาปฏิบัติต่อนางก็เกินกว่าที่นางจะคาดหวังเอาไว้ เขาจุมพิตเลื่อน
เข้าใกล้จุดที่นางเอ่ยปากอนุญาตอย่างเชื่องช้า สองมือเลื่อนไปได้เข้า
นางยกขึ้นแล้วจับแยก พร้อมกับแทรกกายเข้าไปให้ช่วงปากกว้างขวาง
ไม่ให้ต้นขาทั้งสองหุบเข้าหากัน นางมองเขาก็มลงไปหาส่วนนั้น แทบ
จะกัดฟันด้วยความขัดใจ แต่เมื่อสิ่งที่รอคอยมาถึง มันก็ดียิ่งกว่าที่นาง
เคยตั้งตารอ

ปลายลิ้นของเขาแตะตรงส่วนนอกแล้วแทรกเข้าไป ไม่มุ่มบ่าม
ทว่าถ้วนทั่ว เมื่อนางไม่พยายามขัดขวางการรูกล้ำ เขาก็ใช้มือสองข้าง
ลูบจากใต้ขาเข้ามาหากัน เพื่อใช้นิ้วโป้งทั้งสองแยกแยมเนินที่คลุม
ด้วยเปลวเพลิงตามคำเรียกขานของเขาออก เผยส่วนที่ร่ำร้องรอการ
มาเยือน

นางไม่รู้และไม่เคยคิดว่าลิ้นของมนุษย์จะทำได้ขนาดนี้ มัน
ชอกชอนเข้าไปสำรวจราวกับจะค้นหาของอร่อยลิ้น ระหว่างทางก็จุดไฟ
เผานางไปด้วย เพลิงไหม้ที่ลุกไหม้กระพือพัด สั่นเทาที่แยกออกจาก

กันกดขอบเตียง ยกสะโพกให้เขากลับกินนางได้สะดวกยิ่งขึ้น แล้วทุกครั้งที่เขาสอดลิ้นเข้าไปลึกๆ จมูกโดงก็ฎไถตึงเนื้อที่นางไม่เคยให้ความสนใจมาก่อน แล้วก็ไม่นึกว่ามันจะปวดร้าวด้วยความต้องการให้เสียดสีถึงเพียงนี้

ไม่ทันที่นางจะเอื้อมมือไปบรรเทาตรงจุดนั้น นิ้วมือของเขาก็ทำตามที่นางต้องการ ทั้งกด ทั้งลูบไล้ ทำยสุดเขาก็ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้บีบมันเบาๆ เป็นจังหวะที่กระตุ้นหัวใจนางให้เต้นกระหน่ำ ยากจะฝืนยับตัวเอาไว้ วิโอनोंที่ร่างนอนราบลงกับพรมขนสัตว์ กรีดร่องระหว่งใช้สองมือกดศีรษะของเขาให้ปรนเปรอนางหนักขึ้น ขณะที่เขาไม่หยุดจนกว่าสมองของนางจะขาวโพลน ในที่สุดร่างงามก็เกร็งกระตุกเพราะความสุขสันต์

“ข้ารู้ว่าท่านต้องการสิ่งใด และรู้ว่าจะทำเช่นไร” เขาป็นขึ้นมาเอนกายอยู่ข้างๆ นาง กระซิบบอกนางโดยมือข้างหนึ่งยังลูบคลำอยู่เหนือเนินเนื้อที่เต็นเร่าไม่คลาย

มีคนบอกนางว่าเรือนกายของสตรีมีเพื่อมอบแก่นรุษ และครั้งแรกไม่ใช่ครั้งที่สุขสมนัก นางต้องอดทนเพื่อความหวานที่อาจจะมีในคราวต่อไป แต่สิ่งที่วิโอनोंประสพอยู่ห่างไกลจากความเจ็บปวด นางรู้สึกได้ว่านิ้วชี้ของมือที่ลูบไล้ไถลเลื่อนเข้าไปในช่องทางที่ลิ้นเคยผ่าน แต่ไม่รู้รู้สึกถึงความเจ็บแสบสักนิด แล้วตรงส่วนนั้นก็ย็นดีต้อนรับนิ้วกลางเพิ่มขึ้นอีกนิ้ว ปีติยินดีที่นิ้วโป้งปัดปายตึงเนื้อด้านบน เหวของนางถึงกับแอ่นขึ้นเพื่อเรียกร่องทั้งหมดที่เขาจะมอบให้แก่นางได้

ชายผู้นี้รู้จริงๆ ว่านางต้องการสิ่งใด เขาไม่รอให้นางอ้อนวอนร้องขอ ก็ขยับขึ้นมาอยู่เหนือกายของนางแล้ว ยกสองขาเรียวขึ้นให้ใต้เข้าพาดอยู่เหนือท่อนแขนของเขา เปิดกายนางให้พร้อมต้อนรับเขาเข้าไป ซึ่งวิโอनोंวาดหวังวินาทีนั้นเป็นอย่างยิ่ง จนแทบจะเป็นผ่ายไขว่คว่าเขาเข้าไปด้วยซ้ำ

แต่แทนที่จะทำอย่างเร่งรีบ เขากลับลูบสองมือขนาดคลึงไปทั่วร่างกาย หยุดพักบนเนินอกทั้งสองที่ผลิฟุ้งวอนขอสัมผัส เล่นกับปลายยอดที่แข็งเกร็งจืดจาง ก่อนจะละมือหนึ่งลงไปกอบกุ่มตัวเอง ลากส่วนแกร่งร้อนไปมาเหนือรอยแยกแล้วหยุดตรงปากทางเข้า พร้อมกับก้มตัวลงมาช้าๆ บอกด้วยนัยน์ตาประดุจไฟสีน้ำเงินว่าเขาอยากได้สิ่งใด แต่มีเส้นบางๆ กั้นขวางเอาไว้

“ข้าต้องตกนรกเพราะทำสิ่งนี้”

“จงทำให้แน่ใจว่าข้าได้ร่วมทางไปกับเจ้า”

สองแขนของริโอน่ายกขึ้นโอบรอบลำคอแกร่งของเขา ไน้มเขาลงมาแล้วแต่ริมฝีปากเข้ากับปากของเขา ปล่อยให้เขาสอนถึงการจุมพิตที่ถูกต้อง นานพอให้ลมหายใจผสมผสานถึงค้อยแยกห่าง สบตาแลกเปลี่ยนความรู้สึกภายใต้ความเงียบ ซึ่งนางไม่พบอะไรนอกเหนือจากความรักใคร่รุ่มร่า

“เจ้าชื่ออะไร”

“แกนด์คัส”

“เรียกชื่อข้า”

“ริโอน่า”

ชื่อของนางจากปากเขาประหนึ่งถ้อยคำบูชาทวยเทพ และสิ่งที่เขานำมาถวายคือเรือนกายตน ริโอน่ารู้สึกถึงความร้อนขนาดหนาเท่าด้ามหอกที่ตั้งต้นแทรกเข้ามา เมื่อแน่นเกินไป เขาก็ถอยออก แล้วดันเข้าไปใหม่ให้ลึกขึ้น เดินหน้าถอยหลังช้าๆ ทว่าไม่ผ่อนปรน เห็นได้ชัดว่าทั้งสองส่วนไม่สอดรับกันอย่างง่ายดาย เขาใหญ่โตเกินไป ขณะที่นางเล็กแคบเกินไป ต้นขาทั้งสองอ้ากว้างแทบจะขนานไปกับที่นอนเพื่อรองรับเขา

ทั้งที่เป็นครั้งแรกของนาง แต่กลับไม่มีความเจ็บปวดระหว่างนั้นมีเพียงความเต็มตื่นอันสุขสม เมื่อเข้าไปจนถึงทางและเบียดบดจนเนิน

เนื้อทั้งสองผสานซิด เขาก็ทาบตัวลงมามอบจูมพิตที่ลึกซึ่งยิ่งแก่นาง ริโอน่ากอดรัดแกนดิคัสด้วยแขนขา ส่วนนั่นเองก็รัดรั้งตึงแน่น ทั้งอยาก ให้เขาอยู่ลึกตรงนี้ และอยากให้ขยับในเวลาเดียวกัน

แต่ราตรีนี้กำหนดให้ถูกแผดเผา แกนดิคัสยกตัวขึ้นแล้วเลื่อนลง มาดูตุ่มอกข้างหนึ่งของริโอน่า ปล่อยอีกข้างให้อยู่ภายใต้การดูแลของ ฝ่ามือ ส่วนอีกมือลูบไล่ไปทั่วก่อนหยุดตรงจุดไว้มัสเสจเหนือช่องทาง รัก เอวขยับบดส่ายวน นางพยายามเกะกอดเขาแน่นขึ้น ใช้สองขา รัตรอบเอวสอบไม่ให้เขาแยกตัวหนีไปไหน ผลก็คือเขาละมือทั้งสอง ออกจากสิ่งที่ทำอยู่ แล้วชันไต้แผ่นหลังบอบบางดิ่งตัวนางให้ขยับมา นั่งคร่อมตักของเขา การปรับเปลี่ยนท่าปุปบับทำให้ส่วนแกร่งร้อนดิ่ง ลึกเข้าไปอีก

“อะ...” ก่อนนางจะทันได้เอ่ย เขาก็ดูตึงตึงหูของนางแล้วสอน เสียงพรา

“ทำในสิ่งที่ท่านต้องการ”

การเสียดสีภายในระหว่างทั้งสองกระตุ้นความร้อนให้เพิ่มพูน ปลูกเร้าให้แสวงหามากยิ่งขึ้น สัตุชาติญาณสอนให้นางเคลื่อนไหว ขา ทั้งสองปลดปล่อยเอวสอบอย่างไม่เต็มใจ หัวเข่าขนานไปกับสะโพก ของเขาแล้วกดลงบนที่นอน ยกกล้าตัวขึ้น ซึ่งเป็นกิจวัตรที่เขาวางให้นาง ทำ

ทันทีที่นางยกร่างจนเกือบพ้น เขาก็ใช้สองมือกุมเอวนางมัน กด ลงมาพร้อมกับสวนเอวขึ้น แรงกระแทกส่งสายฟ้าฟาดไปทั่วเส้นเลือด ในกายนาง สองมือเกะไหล่กว้าง ยกตัวสูงและกดตัวลงแรง ริโอน่า แทบจำไม่ได้ว่าเสียงครวญครางนั้นเป็นของตน เช่นเดียวกับกิริยา กระแทกกระทั้นแบบเดียวกับนักรบควมม้าศึกที่นางปฏิบัติต่อแกนดิคัส เขาปล่อยให้นางเริงระบำหาความสุขเหนือกายเขา ปล่อยให้ นางเร้าร้อนดิ่งต้องการ พร้อมกระพือไฟด้วยการดูตุ่มทรวงอกที่ส่าย

ไหว บางคราวก็ขบปลายยอดมันเบาๆ เรียกเสียงร้องจากความซ่าน
สียวจากปากของนาง แต่มันไม่ดังเท่าเสียงหวีดแหลมต่อนางพานพบ
ความหฤหรรษ์

ไม่ทันที่คลื่นความสุขจะจางหายไป แแกนดิคัสก็ประคองแผ่นหลัง
ของริโอน่าให้กลับไปนอนราบอีกครั้ง แล้วยกสองขาของนางพาดบ่า
คุกเข่าตั่งมั่น ดึงเอวของนางด้วยสองมือขณะที่สวณกายเข้าไป แร่ง
กระแทกของเขาทำนางสั่นคลอนไปทั้งร่าง ดึงความซ่านเสียวระลอก
ใหม่ให้ก่อตัวอีกรอบ แต่เพราะสองขาแกว่งไกวอยู่กลางอากาศ นาง
จึงทำได้เพียงฉีกทิ้งพรมขนสัตว์ด้วยสองมือ ร่ำร้องให้เขาปลดปล่อย
นางจากความทรमानที่แสนหวานนี้

เขาตอบสนองด้วยการจ้องจ้วงไม่ยั้ง กระแทกลึกถึงจุดที่นางพึง
ทลายเพราะความรัญจวนซ้ำๆ ทำให้นางแทบจะหมดสติ การสุขสม
นับครั้งไม่ถ้วนของนางไม่สิ้นสุด แม้แต่ตอนที่ความร้อนรุ่มของเขาฉีก
พุ่งเข้ามาในตัวของนาง ช่องทางนั้นบีบรัดแน่นขึ้นห้วงจะกอบเก็บ
เชื้อพันธุ์เหล่านั่นเอาไว้ ทั้งที่รู้ว่าการตั้งครมภ์กับชายผู้นี้คือความตาย
ของนางก็ตาม

“ข้าหวังจะอยู่อย่างนี้ตลอดไป” น้ำตาร้อนๆ ไหลจากหางตา
ริโอน่าขณะกล่าว แแกนดิคัสก้มลงไล่เลียมันออกจากใบหน้านาง ตาม
ด้วยกระซิบตอบ

“ข้าก็หวังว่าความฝันนี้จะคงอยู่ตลอดกาล”

ในเมื่อเป็นเพียงความฝัน ก็ไม่ควรจบลงง่ายๆ เพียงแค่นี้ สอง
มือของริโอน่าประคองใบหน้าแแกนดิคัสระหว่างที่เขาก้มลงแลกเปลี่ยน
ลมหายใจกับนาง ไม่นานส่วนที่แทรกอยู่ในกายนางก็ขยายใหญ่เต็ม
เต็มนางอีกครั้ง เขาไม่เคยรอให้นางต้องออกคำสั่ง แล้วสอนนางให้รู้
ว่าการหาความสุขไว้ซึ่งชีวิตจำกัด

คราวนี้เขาจับให้นางนั่งตักพิงแผ่นหลังเข้ากับอกของเขา นาง

ปฏิบัติตามอย่างแก้ังทว่าเต็มใจ เมื่อมือหนึ่งของเขาประคองยกเออนาง สะโพกของนางก็ลอยขึ้น รับรู้ถึงแรงเสียดสีระหว่างกันจนอยากจะกดตัวลงไป แล้วเขาก็ปล่อยให้นางทำเช่นนั้น ค้นหาจังหวะที่นางจะเปล็ดเปล็นจากกายเขา ขณะเดียวกันก็เพิ่มเติมให้สุขยิ่งขึ้น

เขาก็้มลงขบปากของนาง ตริ่งนางเอาไว้ระหว่งที่มีมือข้างขวา ครอบคลำจุดที่ทั้งคู่เชื่อมประสานกันอยู่ นิ้วมือบิดคลึงปุ่มเนื้อที่ไวต่อสัมผัสมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนมือซ้ายยกอกบงกทรวงอก หยอกล้อปลายยอดที่ละข้าง การลู่อิมทั้งสี่จุดพร้อมกันทำให้นางตื่นเร้า สะโพกขยับขึ้นลงรุนแรงอย่างไม่อาจควบคุม ก่อนจะเกร็งกระตุกเพราะความสุขที่ล้นทะลัก

เมื่อนางไม่อาจเคลื่อนไหวบนกายเขาต่อ แกนดิคัสก็รัดใต้อกของริโอน่า ประคองให้นางคว่ำหน้าลงไป ถอยหลังจนทั้งสองอยู่ในท่าคุกเข่า สองมือยันบนพรมขนสัตว์โดยมีเขาซ้อนอยู่ด้านหลัง ท่วงทำนองนางเคยเห็นมาก่อน เคยคิดว่าไม่ต่างจากสัตว์ผสมสู แต่ไม่รู้ว่ามันจะสุขขนาดนี้เมื่อเขาเข้าไปยังส่วนลึกยิ่งกว่าเคย เต็มเต็มนางจนแทบขาดใจตาย

แรกๆ ริโอน่ายังพอฝืนยันลำตัวขึ้นมาไหว แต่หลังจากถูกแรงกระแทกจากด้านหลังเข้าไปไม่กี่ครั้ง นางก็ปล่อยให้ตัวเองไปอย่างไร้ทางต้าน แต่แกนดิคัสไม่ปล่อยให้ใบหน้าของนางต้องเสียดสีกับพรมขนสัตว์ ต่อให้มันนุ่มเพียงใดก็ตาม เขายันมือหนึ่งเข้ากับที่นอน อีกมือสอดมาประคองทรวงอกของนาง บังคับให้นางต้องเชิดใบหน้าขึ้นครวญครางระหว่งที่เขาพอนเห็นความอวบหยุ่น

ทุกจังหวะที่เขาเข้ามา นางได้ยินถึงเสียงกระทบระหว่งสะโพกนางกับหน้าขาของเขา แรงจนนางรู้สึกเหมือนถูกตีสะโพก แต่นางไม่อาจหยุดเอาไว้ที่สายไหวของตนได้ เช่นเดียวกับที่ไม่อาจหยุดการบีบรัดความแกร่งร้อนนี้จากความสุขสม

“เจ้ากำลังจะ...ทำให้ข้าตาย” นางบอกกระท่อนกระแท่น

“ท่านต่างหาก ที่จะฆ่าข้าด้วยความสุข” เขาจบประโยคด้วยการขบแค้นหลังของนาง แล้วแทรกลึกจนนางหายใจไม่ออก

เขากำลังจะทำให้นางล้าลึงความสำราญที่มากเกินพอนี้ จนเมื่อนางไม่อาจขยับเอวได้อีก เขาก็ยึดลำตัวขึ้น ชันเข้าข้างหนึ่งให้อยู่ในท่าคุกเข่าข้างเดียว ใช้สองมือกุมเอวนางไว้แน่น แล้วเกร็งเอวจนจ้วงมอบความสุขส่งท้ายให้แก่ตนเองและยัดเยียดให้แก่นาง ตอนที่แกนดิคัสแผดเสียงร้อง ริโอนาก็รู้สึกถึงเชื้อพันธุรีออนๆ เต็มเต็มนางอีกรอบ ซึ่งนางก็น้อมรับด้วยความเต็มใจเช่นเคย

ร่างกายนางเหมือนแผ่นดินแห้งผาก รอให้หยาดรักของเขามา ราดรดชุ่มๆ แต่มันไม่ต่างจากเชื้อไฟ ยิ่งเต็มยิ่งมอดไหม้ เพราะนี่คือความฝัน นางจึงปล่อยกายใจไร้การเหนี่ยวรั้ง ให้ความปรารถนาแผดเผาทั้งคู่อีกโดยไม่กลัวว่าจะกลายเป็นเถ้าถ่าน แต่ข้อเสียของความฝันคือ มันไม่เคยอยู่ยั่งยืนง ทำยสุดริโอน่าทำได้เพียงปล่อยกายให้แผ่ออกกว้าง ตอรับการทาบทับราวกับผ้าห่มหนาหนักของแกนดิคัส ฟังคำรักที่พร่ำรำพันข้างหู แล้วตอกลับเช่นเดียวกัน

ก่อนดวงตาของนางจะถูกทักทายด้วยแสงสว่าง ความฝันถูกขับไล่ไปด้วยความเป็นจริง ริโอน่าจำคำพูดที่นางมอบให้แก่แกนดิคัสได้ไม่ลืม

“เจ้าคือความปรารถนาของข้า คือความฝันของข้า”

You are Sin.

55 ปีก่อน

ณ โบสถ์ห่างไกลในแคว้นเล็กๆ ของยุโรป สถานที่แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นโดยเหล่านักแสวงบุญผู้ศรัทธาในศาสนาซึ่งไม่หวังผลกำไรตลอดหลายสิบปี เพื่อช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก รวมไปถึงผู้ลี้ภัยจากประเทศห่างไกล มีรายได้ได้น้อยกว่ารายรับ ศาสนสถานจึงปราศจากการบูรณะ แม้จะซ่อมแซมเป็นระยะก็ยังเก่าทรุดโทรม ประกอบกับอยู่ห่างตัวเมือง ไม่มีกระทั่งไฟฟ้าน้ำประปา

ผู้อาศัยอยู่ภายในคล้ายจะย้อนไปอยู่ในช่วงทศวรรษก่อน ต่างใช้ชีวิตประจำวันอย่างไม่ค่อยสะดวกนัก หลังพระอาทิตย์ตกดินไม่มีแสงสว่างก็จะรีบพักผ่อน เพื่อประหยัดเทียนและน้ำมันตะเกียง แต่คืนนี้ในส่วนที่พักของเหล่าผู้แสวงบุญสตรีซึ่งควรเงียบสงบกลับปรากฏเสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวด สลับกับเสียงเค้นสอบถามเสียงเคียด

“บอกมา เธอตั้งท้องกับใคร”

ใบหน้าของซิสเตอร์ชรากร้านเกรียมเพราะความลำบาก ดวงตาเปี่ยมเมตตาในกาลก่อนเต็มไปด้วยโทสะและความชิงชัง เธอใช้น้ำเสียงห้วนกระด้างย้ำถามเรื่องเดิม แม้จะผ่านมาหลายเดือนนับจากทราบพฤติกรรมไม่เหมาะสมของแม่ชีฝึกหัดภายใต้การดูแลของตน

ตรงหน้าของผู้แสวงบุญคือ ร่างเล็กขุ่มเหงื่อในชุดนอนผ้าฝ้ายเก่าคร่ำคร่าจนเนื้อผ้าเปื่อยบาง เผยให้เห็นหน้าท้องนูนสูง หลายปีก่อนเธอใช้ฐานะผู้ลี้ภัยจากประเทศแถบตะวันออกกลางที่เต็มไปด้วยไฟสงครามเดินทางมาถึงประเทศยากจนในยุโรป ก่อนจะมาขอพึ่งพิงโบสถ์แห่งนี้พร้อมแสดงศรัทธาแรงกล้าจะอุทิศตนเพื่อคริสตจักร ตอบแทนความช่วยเหลือให้เธอรอดจากภัยสงคราม

หลังจากผ่านการทดสอบหนึ่งปี เด็กสาวชาวตะวันออกกลางก็ได้รับอนุญาตให้เป็นแม่ชีฝึกหัดโปสตุลันต์ สวมแฮบิตสีขาว ปฏิญาณตนสามอย่าง หนึ่งในเป็นผู้ถือครองความบริสุทธิ์ สอง จะถือความยากจนเรียบง่ายไม่ยึดครองทรัพย์สิน สาม มีความนบนอบเชื่อฟัง

ไม่นึกเลยว่าหลังจากผ่านไปหลายเดือนจนเกือบจะได้เลื่อนขั้นเป็นโนวิซ อีกทั้งยังมีแนวโน้มจะได้รับการปฏิญาณตนถาวร แม่ชีฝึกหัดผู้นี้กลับฝ่าฝืนข้อห้ามร้ายแรง นั่นคือ ‘ไม่รักษาพรหมจรรย์’ มันฟ้องจากการตั้งครรภ์

“ฉัน...ฉันไม่รู้ชื่อของเขา เขาไม่ใช่มนุษย์”

ต่อให้ความเจ็บปวดแทบจะกลบฝังร่าง เธอก็ยังจำคำคั้นนั้นได้ไม่ลืม รวมถึงคืนต่อๆ มาที่การรักษาคำปฏิญาณของเธอสิ้นคณอน

วันนั้นเธอออกไปยังสวนแอปเปิลเพื่อช่วยเก็บเกี่ยวแลกผลไม้แล้วก็ได้พบชายแปลกหน้ารูปร่างมเพียงไม่กี่นาทึ แม้จะตั้งปฏิญาณครองศีลบริสุทธิ์ แต่กิเลสตัณหาเปรียบดังวัชพืชร้าย แดกหน่อขึ้นในใจแล้วยากจะถอนทิ้ง

เดิมแม่ชีฝึกหัดไม่สนใจเรื่องรักใคร่ แต่เมื่อเห็นเขาปรากฏตัวในความฝัน เธอก็ตื่นขึ้นมาด้วยความหวาดหวั่น ตำนานตนเองที่จิตใจไม่มั่นคง ถึงขั้นลังเลว่าควรสารภาพบาปกับบาทหลวงดีหรือไม่ แต่เพราะกลัวว่าจะถูกจับได้ว่าจิตใจไม่เข้มแข็งพอ เธอจึงปกปิดเอาไว้ หารู้ไม่ว่านั่นคือการปล่อยใจให้บาปในใจเติบโต

คืนสอง คำหวานของเขาทำให้เธอยอมรับสัมผัสใกล้ชิด แล้วในคืนที่สามนั่นเองที่เธอปล่อยกายที่ควรสะอาดบริสุทธิ์ให้แก่ชายลึกลับในความฝันเซซซม

จะเป็นไรเล่า ในเมื่อมันเป็นเพียงความฝัน

จะเป็นไปได้อย่างไรที่มันไม่ใช่เพียงความฝัน

แต่ความซ่านสยิว ความมหัศจรรย์ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นเพียงความฝันได้อย่างไร...

เธอตื่นทุกเช้าด้วยร่างกายชุ่มเหงื่อและความละอายต่อบาป แล้วกลับเข้านอนด้วยเรือนร่างหอมกรุ่น เพื่อรอความฝันที่เต็มไปด้วบาปเหล่านั้นอีกครั้งในยามค่ำคืน เธอยังจำสิ่งที่ตนเอ่ยเข้าไปเข้ามาได้เสมอ

‘อย่า...หยุด...’

แต่จนถึงตอนนี้เธอไม่แน่ใจว่า เสียงห้ามปรามกระท่อนกระแท่นของตนเป็นการห้าม...หรือการไว้วางใจ

“เธอตั้งท้องได้ยังไง!”

เป็นคำถามซ้ำไปซ้ำมาที่ไร้คำตอบ อารามแทบจะถล่มด้วยเรื่องนี้ เหล่าซิสเตอร์ชราพยายามเค้นความจริงจากปากแม่ชีฝึกหัด ทุกคนถูกสอบสวนหลายครั้งโดยเฉพาะคนต้นเรื่อง แต่ทุกครั้งแม่ชีน้อยก็ยังยืนยันคำตอบเดิม

“ฉันไม่ได้แอบคบผู้ชาย เขาคือทูตสวรรค์” ความเจ็บปวดกลบความทรงจำไม่ได้ แม่ชีฝึกหัดจำครั้งแรกที่พบชายผู้นั้นในความฝันได้ไม่ลืมเลือน เขามีเส้นผมสีทองสุกสว่างดั่งแสงอาทิตย์ระยิบระยับมาจนถึงแผ่นหลัง ดวงตาสีน้ำเงินลึกลับเยือกเย็นดุจแสงจันทร์ ผิวกายขาวผ่องแต่ไม่นุ่มนวลเหมือนสตรี แล้วไหนจะความกำยำพอดีที่ชวนให้เคลิบเคลิ้ม ไม่แพ้ออยยิ้มเจิดจ้าที่ทำให้ผู้คนหลงมัวเมาของเขา

“เพื่อเจ้า! ทูตสวรรค์ไม่ทำเรื่องสกปรกเช่นนี้!”

เสียงตะคอกดุคั่นดังแม่ชีฝึกหัดจากความทรงจำแสนหวานมาสู่ความจริงแสนโหดร้าย ให้เห็นว่าตรงหน้าเธอไม่ใช่ชายรูปงามที่พร่ำพูดคำหวาน แต่เป็นซิสเตอร์ชราที่เอ่ยด้วยคำพูดรุนแรงไม่ยอมหยุด

“เลิกโกหกแล้วสารภาพมา”

“ฉันไม่รู้ เขาเข้ามาในความฝันของฉัน”

แม้จะยากแยกแยะเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่เธอมั่นใจก็คือ ในยามแสงตะวันสาดส่อง เธอไม่เคยพบเจอชายผู้นี้ และมั่นใจว่าไม่เคยก้าวเท้าออกจากอารามในยามค่ำคืน รวมถึงไม่เคยเปิดประตูหน้าต่างรับใครเข้ามา

เธอพบเขาทุกครั้งหลังปิดเปลือกตาเข้าสู่นิทรา เธอพบเขาเพียงในความฝัน

ซิสเตอร์ชราพยายามค้นหาร่องรอยการโกหกภายใต้คำสารภาพของแม่ชีฝึกหัด แล้วเช่นเคยที่เธอไม่พบสิ่งที่ต้องการ มีเพียงความเชื่อมั่นว่าตนพูดความจริง นำมาซึ่งคำตอบที่เธอไม่อยากจะยอมรับ

“เช่นนั้นเขาก็คือซาตานแล้ว”

...

“เธอยังยืนยันกรานว่าชายผู้นั้นมาหาเธอในความฝันคะคุณพ่อ” ซิสเตอร์นำความไปบอกบาทหลวงประจำอาราม แล้วก็ได้ยินเสียงทอดถอนใจยืดยาว

ใบหน้าเหี่ยวบนของบาทหลวงวัยกว่าหกสิบเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เขาฟังเสียงร้องครางภายในห้อง พร้อมกับแยกแยะสิ่งที่ได้ยินว่าเชื่อถือได้เพียงใด ไม่ว่าจะตั้งท้องเพราะเทวทูต หรือสัมผัสกับซาตานจนมีครรภ์ ล้วนเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยประสบพบเจอทั้งนั้น ขณะเดียวกันก็หาร่องรอยของชายชู้ที่มาล่อลวงแม่ชีฝึกหัดไม่ได้

ในฐานะผู้นำของสถานที่นี่ บาทหลวงชราเยอเคยได้ยินเรื่องราวเหลือเชื่อมากมาย จึงออกคำสั่งให้ย้ายร่างแม่ชีฝึกหัดไปยังห้องอาบน้

รวมด้านล่าง

“เราต้องชำระบาปให้เธอระหว่างคลอด”

การคลอดในอ่างอาบน้ำจะเป็นเรื่องง่ายหากผู้เป็นแม่อยู่

ในสภาวะที่ดีกว่านี้ ทว่าแม่ซีฝึกหัดผอมลงมากนับจากวันที่ถูกจับได้ว่าตั้งครรรภ์ มีหน้าข้ำน้ำในอ่างยังเป็นน้ำเย็นจัดผสมน้ำมนต์ แต่ไม่ว่าเธอจะร่ำร้องขอความเมตตาเพียงใดก็ไม่มีใครหิบบยื่นให้ กระทั่งแม่ซีฝึกหัดอีกคนซึ่งอยู่ในวัยไล่เลี่ยกันยังมองเธอด้วยสายตาขิงขัง พร้อมกับบอกให้เธอยอมรับในความผิดของตน

แม่ซีฝึกหัดหนาวจนสิ้น แต่เด็กในท้องถึงเวลาต้องออกมาสู่โลกแล้ว เธอกัดฟันทำตามคำบอกของซิสเตอร์ชราซึ่งไม่เคยคลอดบุตรมาก่อนเช่นกัน จากฟ้ามืดมืดไปสู่ตะวันส่องแสง แล้วหวนกลับไปยังราตรีอีกครั้ง

หลังผ่านความเจ็บปวดเกือบยี่สิบชั่วโมง ร่างเล็กๆ ก็ไหลออกจากกายเธอลงมาสู่น้ำมนต์สีแดงจากเลือด แล้วพอสูดลมหายใจแรกบนโลก รับกลิ่นความคั่งของโลหิตผู้เป็นแม่เข้าปอด เด็กทารกก็แผดร้องจ้า

“ออกมาแล้วหรือ” คำถามที่แม่ซีฝึกหัดมีต่อลูกของตนไม่มีความห่วงใยสักนิด

พอผ่านความเจ็บปวดจนสติมีนชา แม่ซีฝึกหัดก็เริ่มยอมรับแล้วว่าสิ่งที่หลุดออกจากท้องของเธอคือ เครื่องประจานความผิด ถึงขั้นถอนใจด้วยซ้ำเมื่อมันพ้นออกจากกาย เธอยถามเสร็จไม่รอคำตอบก็ผล็อยหลับไป แม่ซีน้อยที่ช่วยทำคลอดหันไปมองซิสเตอร์ชรา พร้อมส่งสายตาใต้ถามว่าควรทำอย่างไรต่อ

หากเป็นเมื่อหลายร้อยปีก่อน บทลงโทษของสตรีผิดจารีตเช่นนี้คือถูกเผาตายพร้อมบุตรในท้อง หรือไม่ก็ถูกก้อนหินเขวี้ยงใส่จนกว่า

จะขาดใจตาย แต่ไม่ใช่ยุคกลาง แล้วก็ไม่ใช่บ้านป่าเมืองเถื่อนไร้กฎหมาย แม้ผู้คนที่นี้จะเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทว่าโน้มเอียงไปทางเมตตาต่อทุกสิ่ง แต่การกระทำผิดเช่นนี้ก็ยากจะยอมรับและให้อภัย

ซิสเตอร์ซารายกตัวทารกขึ้นมาตัดสายสะดือแล้วทำความสะอาดพร้อมกับสั่งให้แม่ชื่อน้อยดูแลเพื่อนร่วมอาราม ไม่รื้อให้ทุกอย่างเรียบร้อยก็อุ้มเด็กออกไป ท่ามกลางสายตาใคร่รู้ของบรรดาแม่ชีฝึกหัด

“คุณพ่อต้องการเห็นหน้าเด็ก” แล้วตัดลินชะตากรรมของเด็กคนนี้

“เป็นเด็กหญิงธรรมดาคะ”

ทารกผิวกายเหี่ยวย่นเพราะเพิ่งออกจากครรภ์มารดา ประกอบกับหลายเดือนที่ไม่ได้รับสารอาหารอย่างเหมาะสม ตัวเธอจึงเล็กจ้อยจนน่าสงสาร แม้ซิสเตอร์ซาราจะมีอคติต่อแม่ของเธอ ก็ยังอดเวทนาชีวิตน้อยๆ ที่เกิดมาอย่างน่ากังขาและน่าชิงชังนี้ไม่ได้

“ถ้าเช่นนั้นเรื่องที่เธอเล่าก็เป็นเรื่องโกหก” บาทหลวงซราสรูปด้วยน้ำเสียงเหนียวล้ำ “เป็นไปไม่ได้ที่เทวทูตจะทำเรื่องชั่วร้ายเลวทรามเช่นนั้น แต่ก็ไม่ใช่ฝีมือปีศาจเช่นกัน”

“เด็กไม่มีลักษณะของปีศาจคะ” แต่น้ำเสียงของเธอไม่ค่อยดีนัก แล้วสายตาทั้งคู่ก็หยุดตรงเส้นผมบางหรือมแหริมเพราะขาดสารอาหารตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ทว่ายังปรากฏสีแดงชัดเจน สีสันสดใสงดงามที่ในสถานการณ์นี้ไม่ชวนให้คิดถึงเรื่องดี

ระหว่างทั้งสองมีเพียงความเงียบอันไร้ข้อสรุป ไม่ใช่ว่าพวกเขากังขากับชาติกำเนิดของเด็ก แต่กังวลเรื่องกายภาคน้ำของเด็กคนนี้

“เราควรจะทำยังไงกับเธอดีคะ” เด็กน้อยในมือเธอเหมือนถ่านร้อน ทว่าไม่อาจโยนทิ้ง

“พระเจ้าทรงเมตตาต่อสรรพชีวิต คงต้องให้เธออยู่อารามแห่งนี้

นี้ไปก่อน”

“แล้วเราจะบอกชาวบ้านยังไง” ในโบสถ์ที่มีเพียงผู้ถือศีลบริสุทธิ์ กลับปรากฏเด็กทารก

“บอกไปตามความจริงว่าแม่ของเด็กประพาศติผิดต่อคำปฏิญาณ ลักลอบคบหาบุรุษ” บาทหลวงชรารู้ว่าการที่ชาวบ้านพบว่าแม่ชีฝึกหัด ตั้งครรภ์จนคลอดเด็กไม่ใช่เรื่องดีงาม ชื่อเสียงของอารามรวมถึงความ ศรัทธาที่ชาวบ้านมอบให้ต้องตกต่ำลงแน่ แต่เขาจะไม่กล่าวโกหก

เมื่อก้มลงมองเด็กน้อยที่นำมาซึ่งความยุ่งยากแก่สถานที่บริสุทธิ์ ที่เขาใช้เวลากว่าค่อนชีวิตพยายามรักษาไว้ บาทหลวงก็ได้แต่ถอนใจ ระบายความอัดอั้น แล้วลูบแก้มโศกตั้งชื่อให้แก่เธอ

“ชื่อของเธอคือซิน (Sin)” เธอคือบาปโดยกำเนิด

50 ปีก่อน

ท่ามกลางสุสานเปลี่ยวร้างไร้พลั้งแห่งชีวิต ชับแน่นร่างบอบบาง ของเด็กหญิงให้หอมแก้มรินจนน่าสงสาร เธอเติบโตมาด้วยความเมตตา อันน้อยนิดของคนในอาราม ไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยวกับหลักฐานจากการ ประพาศติผิดในกาม แต่ก็ไม่มีใครปล่อยให้คนผู้หนึ่งรอดตายได้ จึงเจือ จานขนมปังและน้ำเปล่าให้ทุกวัน บางคราวก็เป็นน้ำซุปรุ่นจากผักชีตๆ ซึ่งไม่มีคุณค่าทางโภชนาการสำหรับเด็กเลย

“ซิน เธอต้องไปแล้ว”

ซิสเตอร์ชราเดินเข้ามาเรียกและเป็นครั้งแรกที่ซินปฏิเสธคำสั่ง

“แต่หนูอยากอยู่กับแม่”

ตรงหน้าซินคือเนินดินของหลุมศพใหม่ มีป้ายไม้จารึกชื่อ วัน เกิด วันตาย แต่ไม่มีใครเสียเวลาอุทิศคำสดุดีให้ หรือแม้ไม่มีใครนึกถึง ความดีของผู้วายชนม์ออก

“แม่ของเธอตายแล้ว ที่นี่...”

คำว่า ‘ไม่มีผู้ใดต้องการเธอ’ ถูกสะกดเอาไว้ดีลิ้น แม้ซิสเตอร์ชราจะรังเกียจชาติกำเนิดของซิน ก็ไม่ได้ใจร้ายขนาดจะพูดจารุนแรงกับเด็ก

“ไม่มีใครดูแลเธอ”

ต่อให้ไม่มีใครพูดอะไร เด็กหญิงก็ยังรับรู้ได้ถึงความไม่ยินดีต้อนรับ ไม่นับถ้อยคำกระซิบกระซาบของชาวบ้านที่มาประกอบศาสนกิจ ทุกครั้งที่มองเห็นเธอ พวกเขาก็จะนึกถึงเรื่องราวอันน่าเศร้าเมื่อหลายปีก่อน

มิหนำซ้ำแม่ของเธอก็สูญเสียสติไปเรื่อยๆ บางคราวก็พร่ำเพ้อว่าเธอเป็นลูกของทูตสวรรค์ ไม่นานจะได้พ้นไปจากความทุกข์ยาก บางครั้งก็บอกว่าเธอคือลูกของซาตาน คร่ำครวญว่าตนถูกล่อลวงจนให้กำเนิดบาป ขอให้พระเจ้าทรงอภัย แล้วไล่ซินซึ่งไม่เข้าใจสิ่งใดเลยให้ไปไกลๆ แม้กระทั่งยามใกล้หมดลมหายใจ ก็ปฏิเสธให้ลูกสาวพบหน้าครั้งสุดท้าย

เด็กหญิงเชื่อว่าทุกสิ่งล้วนเป็นความผิดของตน จึงคอยมาดูแลหลุมศพของมารดา หวังจะได้รับการอภัยจากแม่ แต่สิ่งที่ได้รับคือความเจ็บ ตามด้วยการถูกบังคับให้ไปจากที่นี่ เธอแอบมองโบหน้าของซิสเตอร์ชราก็เห็นความรังเกียจที่อีกฝ่ายคิดว่าซ่อนเร้นได้เป็นอย่างดี

ด้วยความเยาว์วัย เธอเชื่ออย่างไร้เหตุผลว่าตนสมควรได้รับความเกลียดชังจากคนรอบข้าง เพราะเธอคือสิ่งน่าอัปอาย อีกนานหลายปีทีเดียว เธอถึงรู้ว่ามียุโรปหลายคนสำเร็จความใคร่ทางศีลธรรมของตนด้วยการกล่าวร้ายผู้อื่น ซีนี่แล้วพิพากษา อาศัยเพียงความเชื่อของตนสังหารคนบริสุทธิ์ทั้งเป็น

ถึงจะไม่ยินยอมพร้อมใจเพียงใด เด็กหญิงก็ต้องเดินตามหลังซิสเตอร์ชรา ไปหาผู้หญิงวัยกลางคนที่ยื่นรออยู่หน้าโบสถ์พร้อมด้วยตะกร้าผลไม้ใบหนึ่ง จากสิ่งที่ได้ยินผลไม้เหล่านี้ถูกมอบให้โบสถ์ด้วย

จิตศรัทธา แต่เด็กหญิงมองว่ามันคือสิ่งที่ใช้แลกตัวเธอ ซินแอบได้ยินมานานแล้วว่าใครบางคนທີ່เรียกว่า หน่วยงานราชการ จะมอบเงินช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่อุปการะเด็กกำพร้า

ตะกร้าผลไม้ถูกส่งให้แก่ซิสเตอร์ซารา ในนั้นเต็มไปด้วยผลไม้สีแดง ทั้งสดทั้งหอมหวานจนเด็กหญิงลอบกลืนน้ำลาย เธอรู้จักแอบเปิดแต่ไม่เคยลิ้มรสมันสักครั้ง แม้ว่ารอบๆ อารามจะเต็มไปด้วยสวนผลไม้ของชาวบ้าน แต่ผู้แสวงบุญในโบสถ์กลับไม่让她สักผล

มีครั้งหนึ่งเธอออกไปนอกเขตอาราม ฝ้ามองเด็กๆ แอบเป็นขโมยผลแอบเปิด แม้เธอจะอยากกิน แต่ก็รู้ว่านั่นไม่ใช่การกระทำที่สมควร จึงบอกพวกเขาว่าพระเจ้าไม่ให้ภัยขโมย เมื่อได้ยินดังนั้นเด็กคนอื่นก็พูดว่ามันเป็นผลไม้แห่งบาป เช่นเดียวกับเด็กที่เกิดจากบาปแล้วขว้างปากิ่งไม้กับก้อนหินใส่เธอ ระหว่างซิสเตอร์ซาราทำผลให้ก็ไม่ปฏิเสธคำพูดเหล่านั้นสักคำ ซินจึงเชื่อว่าเธอไม่สมควรกินแอบเปิด

“เด็กคนนี่หรือ” หลังพูดคุยตามมารยาทจบ สตรีแปลกหน้าก็ถามถึงเด็กหญิงผอมแห้งเสี้ยที่ ซิสเตอร์ซาราพยักหน้าเป็นเชิงยอมรับตามด้วยแนะนำ

“ใช่ เธอคือซิน”

42 ปีก่อน

ณ หุบเขาท่ามกลางทะเลทรายในลาสเวกัส สหรัฐอเมริกา ประเทศแห่งความศิวิไลซ์แต่ไม่ไร้ซึ่งความชั่ว มันก็เหมือนแสงและเงา แสงยิ่งสว่าง เงามืดยิ่งชัดเจน ยิ่งรุ่งเรืองเท่าไร ก็ยิ่งมีความเสื่อมทราม ซุกซ่อนอยู่มากมายเท่านั้น

จากบ้านเด็กกำพร้าแห่งหนึ่งย้ายไปอีกที่หนึ่ง เด็กสาวไม่เข้าใจว่าเหตุใดผู้คนถึงรังเกียจการมีอยู่ของเธอ พวกเขาแอบกระซิบบกระซิบบ้าง พูดออกมาตรงๆ บ้าง ว่าบรรยาภาครอบตัวเธอไม่ถูกต้อง เหมือน

เธอไม่ใช่สิ่งที่ควรอยู่ในโลกมนุษย์ บางคนพูดว่าอาจเป็นเพราะชื่อของเธอฟังดูชั่วร้ายเกินไป แต่ผ่านมาสิบสามปี กลับไม่มีใครคิดจะเปลี่ยนชื่อของเธอ มีแต่จะเปลี่ยนที่פקังเธอจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่ง จากประเทศหนึ่งย้ายไปยังอีกประเทศหนึ่ง แล้วก็ย้ายข้ามทวีปมาถึงประเทศนี้ ในที่สุดก็เจอคนแรกทีรับอุปการะเธอด้วยความยินดีจากใจ

“เด็กคนนี้น่าสงสาร ฉันจะดูแลเธออย่างดี”

การดูแลอย่างดีก็คือ พาเธอไปอยู่ร่วมกับกลุ่มคนประหลาด ผู้เชื่อถือซาตานในแบบผิด พวกเขานูซาซาเทพพะโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นซาตานหรือบาโฟเมต (Baphomet)

บาโฟเมตมีร่างครึ่งมนุษย์ครึ่งแพะ เดิมเป็นเทพเจ้าของกลุ่มเพแกน (Paganism) เนลียวฉลาด นิสัยอ่อนโยนช่างเจรจาด้วยความเป็นมิตร จึงมีเสน่ห์ทั้งกับชายและหญิง เป็นตัวแทนแห่งความอุดมสมบูรณ์และกามารมณ์ กระทั่งในช่วงศตวรรษที่ 13 ความเชื่ออันธืได้จางหายไป แล้วแทนที่ด้วยความเชื่อแบบคริสต์ ด้วยรูปลักษณะคล้ายคลึงกันกับซาตาน (Satan) กลุ่มคนบางกลุ่มจึงนุซาบาโฟเมตและซาตานว่าเป็นเทพองค์เดียวกัน ทั้งที่บาโฟเมตตนแรกเป็นสตรี

ยุคกลางเต็มไปด้วยโรคระบาดและสงคราม เพื่อเอาชนะความกลัวในสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจควบคุม คริสตจักรจึงใช้ความรุนแรงปกครองผู้คนแล้วจัดบาโฟเมตให้เป็นปีศาจนอกรีต ผู้นับถือเทพพะคือกลุ่มลัทธินอกรีตและต่อต้านคริสตจักร หากถูกจับได้มีเพียงความตายเป็นจุดจบเท่านั้น แม้เวลาผ่านมาหลายร้อยปี ก็ยังมีภาพลักษณะด้านมืดขณะเดียวกันก็มีผู้ที่ยกย่องนุซาจนถึงขั้นคลั่งไคล้ ไม่สนใจถูกผิด

กลุ่มผู้นุซาซาตานทีรับอุปการะขึ้นไปประกอบด้วยคนสิบกว่าคน ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายวัยฉกรรจ์ หลังจากได้ตัวเด็กสาวซึ่งเชื่อว่ถือกำเนิดจากปีศาจ พวกเขาก็พร้อมจะทำพิธีซึ่งเฝ้ารอมานาน นั่นคือนุซาัยญสาวพรหมจารีทั้งเป็น

ประธานในพิธีไม่ใช่มนุษย์ พวกเขาสร้างรูปเคารพของชาตาน จากดินเหนียว ฟาง และไม้แกะสลัก ลำตัวใหญ่โตคล้ายมนุษย์อยู่ในท่าขัดสมาธิ ทั้งสองมือรวบนิ้วก้อยกับนิ้วนางเข้ามา ส่วนนิ้วชี้กับนิ้วกลางแนบชิดกัน มือข้างหนึ่งชี้ลงพื้น ส่วนอีกมือชูขึ้นฟ้า ฝ่ามือการปั้นลำตัวด้วยดินผสมกับฟางให้ผลงานหยาบๆ แต่สีระโดยรวมคล้ายบุรุษปกติ แตกต่างตรงส่วนแก่นกายกลางลำตัวที่ทำจากไม้แกะสลักรอบวงกว่าลิบนิ้ว สูงเกือบยี่สิบนิ้วตั้งตระหง่านใหญ่โต

ส่วนที่พิเศษสุดก็คือสีระ พวกเขาใช้สีระของแพะจริงๆ มาเสียบไว้กับรูปปั้นเพิ่มความสยดสยอง โดยเฉพาะยามนี้ที่ถูกแสงเงาจากโถงจากกองไฟฉายมา ทำให้มันราวกับหลุดจากอเวจี

ดวงตาของชินพรั่มว สีระหนักอึ้งจากฤทธิ์เครื่องดื่มผสมยาเสพติดที่ถูกกรอกลงคอไปก่อนหน้านี้ แต่เธอยังพอจะมองเห็นว่าพวกเขาโยนบางอย่างลงไปในกองไฟ ควินของมันทำให้สติของเธอเลือนรางมากขึ้น เห็นเงาบางอย่างผุดขึ้นจากเปลวไฟ เห็นดวงตาไร้ชีวิตบนหัวแพะกลอกกลิ้ง ซึ่งนั่นเป็นไปได้

มันคือภาพหลอน

แต่ภาพจริงก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเลย มีผู้หญิงอยู่เพียงสามสี่คน ดังนั้นพวกเธอก็ร่วมรักกับผู้ชายมากกว่าหนึ่งคน มีหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งถูกผู้ชายถึงสี่คนล้อมรอบ พวกเขาประชิดเธอทั้งด้านหน้าและด้านหลัง สอดเสียบเธอในทุกช่องทางด้วยอวัยวะน่าขยะแขยง

“อือ...อา...” เสียงที่ผู้หญิงวัยรุ่นเปล่งออกมาไม่เป็นคำ เพราะมีผู้ชายสองคนเบียดเสียดยัดเยียดตัวเองเข้าไปในปากเธอ ถึงอย่างนั้นเธอก็กระตือรือร้นดูกลิ่นพวกมันด้วยความเปรมปรีดี คุณเข้าบนตัวชายที่อยู่ใต้ร่างครอบทับส่วนตั้งตรง แล้วยกกันรับชายที่ประชิดด้านหลัง เหวอผอมแห่งกระดกขึ้นลง ตอบสนองความหื่นกระหายจากทางด้านหน้าและด้านหลัง แต่นั่นทำให้ปากของเธอไม่สะดวกต่อการบริการ

ชายอีกสองคน พวกเขาจึงผลัดเปลี่ยนท่าทางของเธอไปมา พยายาม
ยึดเยียดให้หนึ่งช่องทางตอบรับได้มากกว่าหนึ่งซึ่งน่าจะเจ็บปวด แต่
กลับไร้การขัดขืน

เด็กสาวหลับตาลงข่มกั้นความคลื่นเหียน แล้วปิดกั้นการมองเห็น
สิ่งที่บาทหลวงและซิสเตอร์เคยสั่งสอนเธอมาจนฝังใจนับจาก
จำความได้ว่า เป็นการกระทำอันสกปรกโสภณ สองมืออ่อนแรงยกขึ้น
ปิดหูไม่ฟังเสียง แต่มันก็ยังคงเล็ดลอดเข้ามาในหู

“เอาฉันสิ”

“อย่างนั้นแหละ”

“อ้า!”

“โอ้ว!”

เสียงร่ำร้องผสมผสานกับเสียงครวญคราง คละเคล้าไปกับเสียง
คำราม มันไม่ใช่เสียงเริงรักของมนุษย์ มันคล้ายคล้ายเสียงสมสู่ของ
เหล่าสัตว์

ด้วยความสับสนมึนงงจากฤทธิ์ยา รวมเข้ากับความพยายาม
จากจิตใจที่หวังจะปิดกั้นสิ่งไม่ดีให้ออกห่างการรับรู้ เด็กสาวจึงไม่ทราบ
ว่าพวกเขากำลังกระทำสิ่งเลวร้ายใด ต่างจากดวงตาสองคู่ที่จับจ้อง
มองด้วยความสนใจ และพึงพอใจยิ่งนัก

บนเขามีชะง่อนหินยื่นออกมาเพียงพอให้คนนั่งหรือยืนได้

สองสามคน แต่รอบๆ สูงชันเกินกว่ามนุษย์จะป่ายป็นได้ จึงไม่มีใคร
คาดคิดว่าจะมีหญิงสาวสองคน หนึ่งนั่ง หนึ่งยืน มองลงมายังลาน
กว้างกลางหุบเขาด้วยความสนใจสนอกสนใจ หนึ่งในนั้นถึงขั้นจุปากเอ๋อชม

“มนุษย์นี่ช่างหาเรื่องสนุกทำกันจริงๆ นะ”

ผู้พูดกำลังนั่งห้อยขา เธอเป็นส่วนผสมของสามสี ดำจากเรือน
ผมและดวงตา ขาวจากผิวพรรณ และแดงก่ำจากริมฝีปาก ทั้งที่

ปราศจากสีอื่นแต่งแต้ม แต่เธอเป็นความงดงามชวนตะลึงงัน ผู้ฟังที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็เป็นอีกความงามที่แตกต่างกันไป ผิวของเธอฉวีเนียนสีเหมือนช็อกโกแลตผสมนม เส้นผมหยิกตัดสั้น แต่ให้ผลลัพธ์เป็นความงามที่ยากจะละลายตา

“ทำไมพวกนั้นถึงบ่นอดอยาก ในเมื่อมีอาหารให้เสพกินมากขนาดนี้” เธอสายหน้าด้วยความไม่เข้าใจ หากคนที่อยู่ด้านล่างได้ยินคำถามนี้ก็คงไม่เข้าใจเช่นกัน เพราะอาหารสำหรับพวกเธอไม่ใช่อาหารที่ลิ้มรสผ่านริมฝีปาก เติมเต็มความอิมให้แก่กระเพาะ

เรือนร่างของทั้งสองห่อหุ้มด้วยชุดสีขาวพลิวไหวจากเนื้อผ้าชั้นดี แตกต่างจากผ้าเนื้อหยาบของผู้คนด้านล่าง แม้จะดูปล่อยเนื้อปล่อยตัวแบบเดียวกัน แต่สำหรับพวกเธอชวนให้มองแล้วลุ่มหลง แทนที่จะเป็นตำทราญ รวากับพวกเธอเป็นนางฟ้าซึ่งมาเฝ้าสังเกตการณ์เหล่าปฤชนที่จมอยู่ในกองตันทหา

น่าแปลกตรงที่ทั้งสองอยู่เหนือกว่า แต่กลับปรากฏความริษยาเลื่อนราง

“ดูสิ เข้าใจเล่นเสียด้วย” หญิงสาวผิวสีโกโก้หัวเราะหยัน เมื่อเห็นกลุ่มคนข้างล่างเริ่มกิจกรรมแบบใหม่

หลังพวกสตรีเสพสังวาสกับบุรุษจนอ่อนแรง พวกเธอก็ถูกบังคับให้ผสมสุกับรูปปั้น บางคนล้ม บางคนไม่เห็นด้วย แต่พวกผู้ชายไม่ยอมให้ผู้หญิงเหล่านี้ปฏิเสธ พวกเขาทั้งตั้งต้นและบังคับให้พวกเธอรีบแก่ร่างกายไม่ขนาดใหญ่อ้างว่า ซึ่งเกินกว่าร่างกายมนุษย์จะทนได้ สตรีเหล่านั้นจึงพากันกรีดร้องเสียงหลง

หญิงสาววัยรุ่นที่ก่อนหน้านี้ยินดีมอบความสุขแก่ชายหลายๆ คนพร้อมกันไม่ปฏิเสธการสังวาสกับรูปปั้น เธอก้าวไปยืนบนตักก่อนจะให้ช่องทางสวาทครอบทับท่อนไม้ด้วยทำนองยอๆ แต่ยอตัวไม่เท่าไร เธอก็สุดจะฉีน ความเจ็บกระตุ่นสัญชาตญาณเอาตัวรอดให้เธอหลุด

หนี ทว่าชายหนุ่มรอบๆ รู้ทันจึงช่วยกันกดบ่าของเธอลงไป ไม่สนใจเสียง ร้องไหยหวน มีหน้าซ้ำยังกลบด้วยเสียงหัวเราะสะใจ มีสองคนช่วยกัน ดึงขาเธอสองข้างให้แยกออก ทำให้เธอเป็นคนแรกที่รับทอนลึงค์จำลอง ของเทพแพะไปจนหมด

น้ำรักร้อนหน้าในช่องคลอดผสมเข้ากับเลือดสดๆ ร่างกายคืน พรวดซัดขึ้นเกร็งกระตุกจากความเจ็บที่เกินจะรับไหว สุดท้ายก็แน่นิ่ง คอพับ ไม่ปรากฏว่าสลบหรือตาย แต่พวกเขาจับร่างเธอยกขึ้นกดลง หลายรอบ เลียนแบบการผสมสุ้โดยอ้างว่าเพื่อสร้างความพึงพอใจให้ ชาตาน

“นั่นมันเจ็บนะ แต่ก็ช่วยไม่ได้ พวกเธอเต็มใจมาที่นี่เอง” หญิงสาวผิวขาวส่ายหน้าพลางบอกด้วยน้ำเสียงสังเวชใจ แล้วเหม่อมองไป ไกลราวกับจะย้อนนึกถึงเหตุการณ์บางอย่างที่คล้ายคลึง ทว่าโหดร้าย กว่า ทำยสุดก็เข้าไปยังร่างเล็กที่ขดงออยู่กับพื้น

“แต่เด็กคนนั้นไม่เต็มใจ”

“พี่สาว พวกเรามาถึงนี้แล้วจะทำยังไงต่อ”

แม้ภายนอกทั้งสองจะไม่มีส่วนใดคล้ายคลึงกันเลย แต่เมื่อสาว ผิวสีโกโก้เรียกอีกฝ่ายว่าพี่สาว กลับไม่ดูขัดแย้ง ราวกับทั้งสองเป็น พี่น้องกันจริงๆ ซึ่งในบางแง่ก็เป็นเช่นนั้น ยกเว้นทั้งคู่ไม่ได้มีพ่อแม่ เดียวกัน

การมาถึงของทั้งสองไม่ใช่เรื่องบังเอิญเสียทีเดียว เช่นเดียวกับ พิธีกรรมนี้ที่ไม่ใช่เรื่องหลอกลวงเสียทั้งหมด อย่างน้อยมันก็กระตุ้นบาง อย่างเช่นผู้หญิงคนนี้ให้สนใจ โดยเฉพาะเด็กสาว หัวใจที่ถูกความกลัว กระตุ้นสูบฉีดเลือดไปทั่วร่าง ประกาศให้ผู้มีสายเลือดเดียวกันตระหนัก ถึงการมีอยู่ของเธอ

“เฝ้าดูต่อไป ถึงยังงัยสิ่งที่เธอเคยเจอก็ไม่ใช่อะไรที่เราไม่เคยพบมา ก่อนเสียหน่อย” ไม่ว่าจะเป็ความต่ำทราม การถูกเหยียดหยาม หรือ

การข่มเหง

อีกฝ่ายฟังจบแล้วก็ถอนใจ ก่อนจะเอ่ยพร้อมรอยยิ้มหยัน มองผู้หญิงสี่คนถูกทหารอุทธรณ์ปางตาย แต่ผู้ชายทั้งกลุ่มไม่มีใครสนใจ พวกเขาลากพวกเธอไปโยนทิ้งไม่ต่างจากขยะ แล้วหันไปหาเด็กสาวด้วยท่าทางที่นกระหาย

“ใช่เลย ความเจ็บปวดที่แสนหวาน ยังไงของแค้นนั้นก็ไม่ได้ทำให้พวกเราตายอยู่แล้ว”

ชินพยายามปิดหูปิดตาของตน แต่ท้ายสุดความกลัวที่จะไม่รู้เหตุการณ์ก็เอาชนะความกลัวที่จะหลีกเลี่ยง เธอเปิดหูออกมาทันฟังสิ่งที่พวกเขาคิดเกี่ยวกับเธอพอดี

“ได้เวลาแล้ว”

“สั่งเวยเด็กคนนี้”

“สั่งเวยยังไง”

“ฆ่าแล้วเอาเลือดมาโง”

“จะฆ่าเฉยๆ เหรอ”

“แกจะทำอะไร”

“ก็สนุกก่อนค่อยฆ่า”

“แบบนั้นมันก็ไม่ใช่สาวพรหมจารีนะสิ”

เสียงของผู้ชายหลายคนถกเถียงกัน แม้จะมีคนไม่เห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้แย้งซึ่งกันสักเท่าไร คล้ายกับเพียงลั้งเล ก่อนจะคล้อยตามบทสรุป

“พวกเราเป็นตัวแทนท่านชาตาน เรามีสิทธิ์เปิดบริษัทตัวแทนท่าน”

เด็กสาวไม่ใช่คนเขลา เธอเดาได้ว่าพวกเขาตัดสินใจเช่นไร เธอตะเกียกตะกายสุดชีวิต แต่ก็ทำได้เพียงกระตุ้นสัญชาตญาณสัตว์นรกในตัวพวกเขาให้ทวีมากยิ่งขึ้น พวกเขาปล่อยให้เธอคลานไปข้างหน้า

ก่อนจะลากขาเธอลับมาจนใบหน้าเล็กครูดกับพื้น หัวเราะท่าทางของเธอร่าวกับเป็นเรื่องขบขัน

‘ใครก็ได้ช่วยด้วย!’

เด็กสาวกรี๊ดร้องในใจเพราะไม่สามารถเปล่งเสียงผ่านลำคอที่ตีบตันด้วยความกลัวได้ น่าประหลาดที่เธอไม่นึกถึงพระเจ้า แต่ขณะเดียวกันเธอก็ไม่หวังว่าซาตานจะเมตตา

ทันทีที่มีมือหยาบกระด้างข้างหนึ่งแตะบนขาอ่อนสองข้าง แล้วพยายามแยกมันออกจากกัน ชินก็รู้ว่าตนหมดหนทาง สมอ่งที่หวาดกลัวบังคับให้เธอหมดสติ จึงไม่ได้ยินเสียงอ่อนหวานแกมยั่วเย้าดังขึ้นจากความมืด

“มาสนุกกับคนที่เต็มใจดีกว่าไหม”

หลายชั่วโมงต่อมา ชินตื่นขึ้นมาท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ ที่ลอดผ่านม่าน ร่างกายสะอาดสะอาดอันนอนอยู่บนเตียงนุ่มโดยมีผ้าห่มอุ่นคลุมอยู่บนตัว ทุกสิ่งที่เธอเห็นทั้งสะอาดและสวยงาม แต่ไม่มีสิ่งไหนงดงามไปกว่าผู้หญิงสองคนที่นั่งอยู่ข้างเตียง

หนึ่งในนั้นมีผิวขาวสวยร่าวกับไม่ใช่มนุษย์จริงๆ อีกคนผิวสีน้ำตาลสวยเนียน กำลังปอกผลแอปเปิลสีแดงด้วยท่าทางตั้งใจทว่าผ่อนคลาย ลดความตื่นตระหนกของเด็กหญิงได้อย่างประหลาด แต่ยิ่งเธอมองเท่าไรก็ยิ่งสงสัย

เธอควรตกนรกไม่ใช่เหรอ ทำไมเธอถึงขึ้นสวรรค์

กลิ่นหวานอมเปรี้ยวจัดความมันงอกออกไป น้ำลายของเด็กสาวไหลรินในปากเงิบๆ อยากร้องขอแอปเปิลจากคนแปลกหน้า แต่ปราศจากความกล้า

“เด็กน้อย เธอชื่ออะไร”

อยู่ๆ สตรีผิวขาวก็ขยับเข้ามาใกล้โดยที่ชินไม่รู้ตัว เธออยากจะ

หุดตัวหนี แต่กลับปล่อยให้คนแปลกหน้าพุงเธอขึ้นมา นั่ง แล้วรับ แอปเปิลจากอีกคนอย่างว่าง่าย ก่อนจะทันได้ยับยั้งซึ่งใจชินก็ส่งผลไม่ เข้าปาก รสหวานอมเปรี้ยวของมันมีเวทมนตร์ ชับได้ความหวาดหวั่น ทั้งหมดที่เธอมีออกไป หลังจากเคี้ยวผลไม้รสชาติเหมือนสวรรค์แล้ว กลืนลงคอ เธอก็ตอบคำถามก่อนหน้านี้

“ชิน หนูชื่อชิน”

เป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ที่เด็กสาวละอายใจกับชื่อที่เปรียบดังคำ ประจานตัวเอง แต่ครั้งนี้หนักหนากว่าครั้งไหน เพราะเธอกลับเหลือเกิน ว่าจะได้รับการดูหมิ่นจากผู้หญิงที่ทั้งสวยและดูสูงส่งคุณนี่ เธอจึงก้มหน้า หนีสายตาที่อาจจะมองด้วยความสงสัย หรือแหย่กว่านั้น... รังเกียจ

ทว่าไม่ทันไร มือนุ่มนวลข้างหนึ่งก็เซยคางเธอขึ้น ชินมองดูสตรี ผิวขาวที่มีริมฝีปากแดงฉ่ำด้วยแววตาเคลิบเคลิ้มไม่รู้ตัว ปล่อยให้ ฝ่ายนั้นเกี่ยวผมของเธอตัดหู

“เธอคือบาปจิ้งหรือ ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว”

น่าแปลกที่คำปลอบโยนนี้เข้ามากกระทบในใจของชิน รวากับ สองคนตรงหน้าเข้าใจในทุกสิ่งที่คุณรู้สึก และรู้ว่าถูกรุกเหี้ยมข่ม่า เป็นเช่นไร แล้วท้ายสุดคนตรงหน้าก็บอกอย่างที่คุณคิดอยู่

“ใครๆ ก็เรียกฉันว่าบาปเหมือนกัน”